

Jesenske brazde

Ivo STIPIČIĆ, *Jesenske brazde*, Travnik, 2003.

“Ljudi bogati duhom ne miruju. Njihova nutrina buja i vrije i onda kada se povuku iz životne vreve. Možda upravo tada imaju vremena za razmišljanje, za sumiranje - i javi se nutarnja potreba da podijele svoj život, svoje iskustvo stjecano godinama, s onima koji na životnu pozornicu tek dolaze...” Kao da mi je Draženka Duvnjak te riječi iščupala iz najdubljih dubina moje duše, zapisavši ih u svoj osvrt na zbirku pjesama Ive Stipičića pod naslovom *Jesenske brazde*.

Bacivši svoj pogled na zbirku, ukoričenu koricama žućkaste boje, na kojima je vješta i nevidljiva ruka umjetnika izbrazdala

“jesenske brazde”, načičkavši ih požutjelim stablima, ostao sam očaran, ali i razočaran. Očaran sam jer sam saznao da je moj profesor filozofije, konačno, progovorio, da je živ, da se još uvijek muči i miče. Riječ je o profesoru koji je puno obećavao, ali je “nestao”. Znao sam da je negdje daleko, u Njemačkoj, i da tamo vrši svoju svećeničku službu, ali mi je bilo žao što se njegov glas ne čuje na hrvatskoj zemlji od koje je i njegovo tijelo sazdano. No, ipak je progovorio. Nikada nije kasno. Tako je, bar djelomično, izvršio svoju životnu zadaću. Progovorio je o svojoj zemlji i svom zavičaju, o putovima i bespućima svojega rodnog otoka, o kršu i gori, o svom djetinjstvu, o stadima ovaca i koza, koje je nekoć čuvao po kamenitom i brdovitom otoku Braču, po kojem je, pogotovo u ljetnim danima, uzalud, tražio malko vode da opere svoje prašnjave i zemljane ruke. Pjesnik ne zaboravlja ni zvonike ni crkve svojega djetinjstva. S nostalgijom se sjeća i prisjeća svojih dječjih briga i premissljanja, kao i svega što je formiralo njegovo srce i dušu, podsvijest i svijest. Pjesnik pokušava, neraskidivom pupčanom vrpcom, povezati sebe bivšega sa sobom sadašnjim, svoje snove i svoju zbilju, svoje zvjezdane i mučne trenutke, svoje sumnje i vjeru svoju.

Budući da dobro poznajem “logiku” svojega profesora, čini mi se da je i u *Jesenskim brazdama* ostao dosljedan samome sebi. Sjećam se, kako nas je često, a ponajčešće uzalud, uvjeravao da stablo iz korijena raste, da je dan dan, a noć noć. Sve je pokušavao razjasniti, da bi potom ustvrdio da ništa nije jasno. Tako nas je uspio uvjeriti da on nije samo profesor filozofije, nego i filozof ili pak neki nedorečeni i rastrešeni pjesnik. Počesto je njegovo buncanje bilo mudrije i zanimljivije od dobro sročениh predavanja. Kao da je i njegova nelogičnost imala svoju logiku.

Poznajući dobro svojega profesora i čitajući pažljivo njegove *Jesenske brazde*, ja sam se ponajprije zapitao: Je li slučajnost što on, kao pjesnik, zbirku “cijepa” u 13 ciklusa? Čini se da ta razdioba nije slučajnost. Razdijelivši je na 13 ciklusa, pjesnik na osebujan način govori o svom Križnom putu, koji još traje. Ciklusi su ipak, slični rijeci koja naporno krči svoje korito prema moru ili pak svom konačnom smiraju. Dok su pjesme, unutar svakog pojedinog ciklusa, “načičkane”, razbacane, nedorečene, na pola puta. Čini se da su svi pjesnici bili i ostali samo “čuđenje svijetu”.

Na bespućima kamenitoga i mučnog životnog puta pjesnik pokušava viknuti svoju istinu. Iako ne mimoilazi svjetlije trenutke života, čini se da je, ipak, zaljubljeniji u svoj križ, koji gori, ali ne izgara, poput *Gorućeg grma*. Usuđujem se kazati da je pjesnik

najbremenitijim pjesmama "načičkao" deseti ciklus *Jesenskih brazda*, naslovivši ga *Put križa*.

Pjesnik je ovom zbirkom bacio sjeme u duboke jesenske brazde svoje zemlje i svojega zavičaja, uvjeren da svako zrno neće niknuti ni ploda donijeti. Nije li slična sudbina i evanđeoskog zrnja?

Rekoh da sam bio i razočaran kada sam prvi put vidio *Jesenske brazde*. Zbirka mi je donesena i poklonjena, ali me "darovatelj" zamolio da pokušam napisati kratak osvrt na nju. Moj je najveći problem što pjesnika dobro poznajem i što svako trijezno pisanje o djelima poznatih osoba graniči s nemogućim. Ja sam se, ipak, upustio u tu avanturu, nošen mišlju da su puno važnije pjesme negoli moje zborenje o njima. Prave pjesme vazda su nalazile svoje čitatelje. Hoće li ih naći *Jesenske brazde*?

Mavro Vučić